

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI

BROJ: 11 0 U 002350 09 U

Dana, 25.02.2010.godine

Okružni sud u Banjaluci, po sudiji Bošnjak Glizijan Ljiljani, kao sudiji pojedincu, uz učešće Glamočić Đurđije, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja građana „Borba protiv korupcije-Transparancy international BiH“, Gajeva 2 Banjaluka (u daljem tekstu: tužilac), zastupano po punomoćniku

advokatu

protiv akta broj 013-2865/09 od 23.11.2009. godine Javnog preduzeća „Autoputevi Republike Srpske“ Banjaluka (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu pristupa informacijama, dana 25.02.2010. godine, donio je

R J E Š E N J E

Tužba se odbacuje.

O b r a z l o ž e n j e

Tužbom od 01.12.2009. godine tužilac je pokrenuo upravni spor protiv akta tuženog broj: 013-2865/09 od 23.11.2009. godine. U tužbi navodi da se obratio Ministarstvu saobraćaja i veza zahtjevom za dostavu određenih informacija dana 11.09.2009. godine i to tražeći: fotokopiju Ugovora o pristupanju JP „Autoputevi Republike Srpske“ društvu sa ograničenom odgovornošću „Mreža autoputeva“ Banjaluka, sa popratnom dokumentacijom, fotokopiju Ugovora članova društva između JP „Autoputevi Republike Srpske“ Banjaluka, „Strabag AG“ Austrija i d.o.o. „Mreža autoputeva“ Banjaluka, sa popratnom dokumentacijom, fotokopiju Ugovora o koncesiji broj: 04/1-1945/08 od 24.11.2008. godine zaključenog između Vlade Republike Srpske i „Strabag AG“ Austrija, te izmjene i dopune pomenutog Ugovora, Ugovor o izmjenama i dopunama Ugovora o koncesiji za koji je Vlada Republike Srpske dala saglasnost na 132. redovnoj sjednici od 02.07.2008. godine i Zapisnik sa 132. Redovne sjednice Vlade Republike Srpske od 02.07.2009. godine, ali kako pomenuto ministarstvo nije moglo da obezbijedi odgovor „Strabag AG“ iz Beča obavijestilo je tužioca da produžava rok za dostavljanje informacija, sa pozivom na odredbu člana 14. stav 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama i da je zahtjev prosljedilo tuženom, koji je tužioca dana 05.10.2009. godine obavijestio da posjeduje određene informacije iz zahtjeva, ali da one

predstavljaju povjerljive komercijalne informacije s druge strane, zbog čega je, a u smislu člana 7. pomenutog zakona zatražio izjašnjenje od kompanije „Strabag AG“ Beč, a zbog čega sve produžava rok od 15 dana za dostavu odgovora. Tužilac navodi da je Ministarstvo saobraćaja i veza 19.10.2009. godine uz svoj akt, tužiocu dostavilo i pismo kompanije „Strabag AG“, a iz kog je vidljivo da ta kompanija obavještava Ministarstvo, da smatra da se ugovor ne može dostaviti tužiocu, ali da su saglasni da se ugovori dostave ogranku tužioca u Austriji, uz obavezu potpisivanja klauzule povjerljivosti, te da je i sam tuženi, svojim dopisom od 20.10.2009. godine obavijestio tužioca da ta kompanija i „Mreža autoputeva“ Republike Srpske, u svojim izjašnjenjima, odbijaju davanje saglasnosti da se tužiocu dostave tražene informacije. Tužilac dalje navodi da je od tuženog tražio da u smislu člana 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama sprovede test javnog interesa i da takvu odluku (o odbijanju pristupa informacijama) dostavi u formi rješenja, sa navođenjem pouke o pravnom lijeku i o instituciji kome se tužilac može obratiti, te da je takav zahtjev upućen tužiocu 11.11.2009. godine, na koji zahtjev je tuženi odgovorio dopisom broj: 013-2865/09 od 23.11.2009. godine, u kojem se tužilac obavještava da se odbija njegov zahtjev za slobodan pristupi informacijama, s pozivom na odredbu člana 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama i da u smislu člana 4. stav 1. tog zakona nema obavezu da donese upravni akt u smislu ZOUP-a, već samo akt koji se zove „dopis“, ali da je istovremeno tužilac obaviješten da se može „obratiti“ Okružnom sudu u Banjaluci, u roku od 30 dana od dana prijema dopisa i Ombudsmanu Republike Srpske. Tužilac smatra da se dopis tuženog može smatrati upravnim aktom, jer da on u osnovi predstavlja rješavanje o izvjesnom pravu ili obavezi, odnosno o neposrednom ličnom interesu fizičkih i pravnih lica, da se radi o konačnom upravnom aktu u smislu člana 7. stav 1. i 2. ZUS-a, zbog čega traži da se ovaj akt poništi. Tužilac ukazuje da tuženi nije primijenio odredbu člana 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama, koja daje pravo javnom organu da uskrati informacije, kako je to predviđeno članom 6., 7. i 8. tog zakona, ali da je organ dužan da kada utvrdi izuzetak od dostupnosti informacijama, provede test javnog interesa, a tek onda može da odluči da li će tražene informacije učiniti dostupnim ili ne, te naglašava da ima pravni interes, kao i cjelokupna javnost u RS i BiH da bude upoznata sa najvećim investicionim pothvatom, vezanim za izgradnju autoputeva u RS, a po osnovu samoinicijativne ponude za koncesiju.

Prema sadržaju tužbe i naznačenju akta koji tužilac osporava proizilazi da se radi o aktu donesenom u prvom stepenu od strane tuženog, a protiv kojeg je nesporno postojala mogućnost izjavljivanja žalbe, što i sam tužilac navodi u tužbi, kada se poziva na odredbu člana 14. stav 3. Zakona o

